

Chương 42

Một Viên Thuốc Thân

Huyết Ma Bang chủ bật cười ha hả, ngấm vận công lực, vung mạnh tay, quăng mạnh Địa Tướng sang cho chàng.

Địa Tướng hự lên một tiếng.

Cùng theo thân hình Địa Tướng, Huyết Ma Bang chủ bay tới, bàn tay đưa thẳng đến người Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay thâm ý của Huyết Ma Bang Chủ, chàng sôi giận lên, nhưng còn biết làm sao hơn khi Địa Tướng làm trái độn giữa song phương?

Huyết Ma Bang Chủ có thể bất kể sự sống chết của Địa Tướng, lão nương theo thân hình Địa Tướng xuất thủ công chàng, chưởng lực của lão càng đùa nhanh Địa Tướng đi tới, chứ còn chàng đâu thể phản công. Bởi phản công là Địa Tướng lãnh trước, hơn nữa chàng lại phải hứng bắt Địa Tướng cho kịp lúc, nếu không lão nhân rơi xuống mặt đất còn gì sanh mạng?

Chàng không thể quên là Địa Tướng bị tẩn mất hết công lực rồi, lão nhân trở thành một người thường, một người thường trong lớp tuổi xa trời gần đất.

Chàng cắn răng, liều hứng Hóa Huyết Chưởng của Huyết Ma Bang Chủ mới có thể đón bắt kịp Địa Tướng.

Vận khởi tám phần công lực, chàng đánh ra một kinh đạo, đồng thời còn tay kia chàng đón ôm Địa Tướng đang bay vèo tới nơi.

Chàng vừa chụp trúng Địa Tướng thì chưởng kinh chạm nhau.

Dĩ nhiên trong tình trạng có vướng bận Địa Tướng, chàng không thể nào giữ thế quân bình được với Vạn Cực Thiên Tôn, chứ nói gì đến sự thủ thắng.

Chàng bị chấn dội bật về sau xa hơn ba trượng, mang luôn Địa Tướng theo mình.

Vàng cương khí mà chàng đã vận xuất để hộ trợ cơ thể theo lời chỉ dạy của Địa Tướng, suýt tiêu tan mất.

Chàng hợp mấy hơi không khí, giữ cho thân xác nhẹ nhàng, từ từ đáp xuống đất.

Còn Địa Tướng thì tình trạng nguy ngập vô cùng, máu từ hai khóm miệng rỉ ra, hơi thở chỉ còn hơi hóp, có thể đứt trong bất cứ giờ phút nào.

Độc Cô Thanh Tùng đau khổ hết sức.

Chàng gọi:

- Lão tiên bối! Lão tiên bối!

Địa Tướng không còn nghe tiếng gì của chàng nói được nữa.

Chàng sợ hãi quá, rít lên:

- Tiên bối khoan đi! Nếu có đi cũng không nên đi ngay tại chỗ này! Cố gắng một tý, tiên bối ạ!

Chàng không còn dè dặt, để mặc nước mắt trào ra.

Chàng vừa khóc vừa gào thét thê thảm.

Vạn Cực Thiên Tôn vọt mình tới, thu hẹp khoảng cách đã qua tầm giao đấu vì Độc Cô Thanh Tùng bị chấn động hơn ba trượng qua Hóa Huyết Chương của lão.

Vừa lúc đó, một bóng xanh từ trong Kim Điện bay ra.

Độc Cô Thanh Tùng quăng Địa Tướng sang bóng đó đón bắt liền.

Rảnh tay rồi, chàng quắc đôi mắt đỏ ngầu vì lệ mà cũng vì giận nhìn Vạn Cực Thiên Tôn như muốn bóp nát lão ra. Chàng cao giọng nhấn từng tiếng:

- Huyết Ma Bang Chủ! Người phải chết với ta! Bang sở của người ta sẽ dẫm nát như tro bụi, người chống mắt chờ xem.

Huyết Ma Bang Chủ đến gần, còn độ một trượng khoảng cách.

Độc Cô Thanh Tùng trầm thân hình xuống một chút, theo chương pháp thiên Oai, tung ra chiêu thế "Thiên Nộ Địa Oán".

Cuồng phong nổi dậy, sấm nổ rền tai, gió cuốn âm âm, sét rền đùng đùng, khí thế vô cùng hùng mạnh.

Huyết Ma Bang Chủ bật cười âm lên:

- Hay! Hay lắm! Ta hãy xem công lực ngươi đến mức độ nào mà làm le chiếm ngôi vị Võ Tôn!

Lão vung đôi cánh tay lên. Hai tay đột nhiên biến sang màu đỏ như lửa, vừa đổi sắc vừa biến dạng to lớn gấp đôi.

Độc Cô Thanh Tùng sôi giận đến cực độ. Không còn đắn đo gì nữa, đưa tiếp một chiêu, đó là chiêu thứ ba trong chiêu pháp Thiên Oai có cái tên Thiên Băng Địa Pháp.

Khí thế chiêu kinh như chục đảo lộn càn khôn, chính Độc Cô Thanh Tùng cũng không tưởng được chỗ diệu huyền của chiêu lực.

Huyết Ma Bang Chủ khinh hã, không dám khinh thường, tận dụng mười hai thành chân lực, định phát kinh đạo ngăn chặn.

Nhưng, một bóng đen từ xa bay vút đến, không gây một tiếng động nào.

Bóng đen xuất hiện êm ru như bóng ma, đồng thời một giọng nói của nữ nhân vang lên:

- Bình nhì! Chiêu pháp của Thiên Địa Nhị Tướng đấy! Phải cẩn thận.

Từ ngoài mười trượng xa, Vạn Cực Đế Quân thốt vọng vào:

- Năm xưa cha thất bại vì chiêu pháp đó.

Bóng đen xuất chiêu tiếp trợ Vạn Cực Thiên Tôn liền.

Âm công và Hóa Huyết Công cùng xuất phát, cuốn tới chặn Thiên Oai Công của Độc Cô Thanh Tùng.

Ầm! Ầm! Bùng!

Huyết Ma Bang Chủ hự một tiếng, chập chờn về phía hậu hơn tám bước mới đứng vững được.

Bóng đen không lùi, nhưng thân hình lão đảo chục ngã, phải cố xuống tấn mới giữ được thăng bằng.

Độc Cô Thanh Tùng kêu oái lên một tiếng phúng ra một búng máu tươi.

Huyết Ma Bang chủ cười hắc hắc:

- Lão thất phu! Bản lĩnh chỉ có thế thôi à?

Lão đã lấy lại bình tĩnh rồi, từ từ bước trở lại cục trường.

Lãnh Nhạn Dung trong cái lốt bóng xanh, thấy thế, hoảng hồn vội bước tới bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng, kéo lui chàng ra sau lưng nàng, đồng thời quát:

- Người bước tới một bước nữa, thì chết uống mạng đấy, đừng trách ta tàn độc!

Hàn Man Chỉ Chủ vẫn cười ha hả, cao ngạo vô cùng:

- Đừng lớn giọng! Người không phải là đối thủ của ta đâu.

Lão cứ từ từ dịch bước đến gần.

Lãnh Nhạn Dung bối rối, cấp tốc vận dụng toàn công phu nội lực bình sanh hờm sẵn.

Giọng nói của Vạn Cực Đế Quân từ xa vọng đến:

- Bình nhĩ! Hãy nói lai lịch chúng như thế nào rồi hạ thủ sau.

Lãnh Nhạn Dung hét:

- Vô ích! Đừng mong tìm hiểu được gì! Mối oan cừ đoạt Kim Đỉnh, đả thương người trong đêm nay, nhất định các người phải trả rất đắt trong một ngày gần đây.

Một giọng nói của nữ nhân lạnh lạnh vang lên:

- Ta xem không thể lưu bọn chúng sống sót thêm ngày nào được nữa cả, chi bằng nhân cơ hội này tận diệt chúng cho dứt hậu hoạn.

Vạn Cực Đế Quân hừ lạnh:

- Thì ra mục còn hung hăng như mấy mươi năm về trước, động thủ là muốn giết người? Được, mục muốn sao thì muốn, nhưng đề phòng đấy, cái bà ấy không phải tay vừa đâu đừng khinh địch mà ôm hận nhé.

Bóng đen, chính Vạn Cực Lão Nữ, hứ lên một tiếng nhanh như chớp bay vọt đến gần Lãnh Nhạn Dung.

Bà cất giọng âm trầm, cười như đá nghiền.

- Người có đủ can đảm gỡ chiếc nạ da người cho ta thấy mặt thật chẳng?

Lãnh Nhạn Dung thừa hiểu mình chưa phải là địch thủ của Vạn Cực Lão Nữ, nhưng trong tình thế này có sợ cũng vô ích.

Hơn nữa, danh dự đâu cho nàng khiếp nhược dù đứng trước một kẻ có tài lấp biển dời non?

Nàng cười lạnh:

- Can đảm gì việc đó? Ta không gở nạ, cũng chẳng ai làm gì ta nổi!

Vạn Cực Lão Nữ cao giọng:

- Vậy là đầu người lìa cổ!

Lãnh Nhạn Dung xì nhẹ:

- Ta chỉ sợ ngược lại thôi.

Lãnh Nhạn Dung đưa hai tay ra, bước tới một bước:

- Vạn Cực Lão Nữ! Người đứng tưởng trên đời này chỉ có một người! Người muốn xem mặt ta, tại sao người lại dấu mặt mình?

Vạn Cực Lão Nữ cười lạnh:

- Người tưởng sẽ nhìn được mặt thật của ta?

Lãnh Nhạn Dung gần giọng:

- Không có sự gì ta muốn mà không toại nguyện cả.

Vạn Cực Lão Nữ lạnh lùng:

- Thấy mặt thật ta, để làm gì? Chỉ có hai người được thấy mặt thật của ta mà thôi. Ngoài hai người đó ra, kẻ nào thấy, là kẻ đó phải chết ngay.

Lãnh Nhạn Dung kinh ngạc không hiểu Vạn Cực Lão Nữ muốn nói gì.

Đột nhiên, từ phía tả, ngoài mười trượng xa, có tiếng cười lạnh vọng lại.

Tiếng cười rất nhỏ, nhưng tại cục trường ai cũng nghe rõ.

Vạn Cực Lão Nữ, Huyết Ma Bang Chủ và Cửu Long Thần Ma cùng nhìn ra hướng đó, cùng hét lên:

- Kẻ nào to gan thế? Dám bén mảng đến bên cạnh bọn ta?

Nhưng, cả ba chưa có một phản ứng gì ngoài mấy tiếng hét, thì Vạn Cực Đế Quân rú lên một tiếng, rồi gọi vọng vào gấp rút vô cùng:

- Bình nhĩ! Chạy đi!

Thì ra tiếng cười lạnh vừa dứt, một bóng người vận áo màu tro bay vút ngang cục trường, lao thẳng đến chỗ Vạn Cực Đế Quân ẩn nấp ngoài một dặm xa.

Bóng màu tro có thân pháp siêu phàm, đến cả Vạn Cực Lão Nữ và hai lão ác ma, luôn Độc Cô Thanh Tùng cũng không nhận ra kịp.

Tất cả chỉ thấy một vệt khói mờ bay ngang qua rồi tan biến. Liền sau đó, Vạn Cực Đế Quân rú lên và gọi vọng vào.

Vạn Cực Lão Nữ biết có chuyện bất lợi, bà dư hiểu bóng người bí mật vừa thoáng qua có võ công siêu phàm nên mới đánh bại được Vạn Cực Đế Quân.

Chừng như Đế Quân quá sợ hãi, nên gọi đồn dập:

- Nhanh lên! Nhanh lên! Chạy gấp!

Vạn Cực Lão Nữ vẫy tay, rồi cùng Vạn Cực Thiên Tôn và Cửu Long Thần Ma chạy liền.

Không rõ bóng màu tro trở lại vị trí bên tả, cách ngoài mười trượng, từ lúc nào, trầm giọng thốt:

- Chạy? Được lắm! Lão phu hãy dung thứ cho các người sống sót thêm mấy hôm, cũng chẳng sao! Hừ! Rồi tất cả sẽ đền tội ác! Lão phu hạn cho ba tháng đó! Liệu mà làm một cái gì để còn hưởng trường hợp giảm khinh với lão phu!

Từ chỗ đó phát ra một đạo lãnh phong, cuốn theo bọn Huyết Ma Bang.

Lão Nữ, Thiên Tôn và Thần Ma, cả ba đều nhào hết.

Họ cố lấy lại thăng bằng, tung mình vào màn đêm, mất dạng.

Lãnh Nhạn Dung, Độc Cô Thanh Tùng mục kích diễn tiến vừa qua, ngây người đứng lặng.

Cả hai không tưởng tượng được bóng đó là nhân vật nào mà ghê gớm đến thế, chỉ thi triển một chút oai nhỏ mà áp đảo nổi bốn tay đại ma đầu.

Công lực đó, so với Địa Tướng lão nhân, chừng như cao hơn một bậc.

Mà, cứ vào tình hình hiện tại, Địa Tướng còn bại nơi tay Vạn Cực Đế Quân, thì nhân vật này có võ công đến bậc nào.

Không thể lường được chỗ cao siêu của nhân vật bí mật này.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung chú mắt về phía tả, mong đợi sự xuất hiện.

Cả hai thừa hiểu, nhân vật bí mật dĩ nhiên có hảo cảm với họ, bởi nhân vật đó đối lập với Huyết Ma Bang.

Chờ mãi không thấy gì lạ, Độc Cô Thanh Tùng vòng tay, cao giọng thốt:

- Độc Cô Thanh Tùng nầy xin bái tạ ân trọng tiếp trợ một tay, đánh đuổi bọn ma đầu!

Từ trong bóng tối về phía tả, cách mười trượng xa, có tiếng cười lạnh vọng lại. Tiếng cười chấm dứt, một câu nói tiếp theo:

- Tiểu tử có tác phong đáng ngợi lắm. Lấy oán mà báo đức, người thấy thế nào? Có mau bái Địa Tướng làm ân sư đi chưa?

Độc Cô Thanh Tùng bước gấp đến bên Địa Tướng đang nằm dưới đất, sờ vào mình lão nhân, nghe máu xung mạnh lên Thiên Linh Cái, chàng lo sợ cho lão nhân, kêu lên:

- Trời! Địa Tướng lão tiên bối đã... đã...

Người bí mật bất chấp:

- Quỳ xuống! Lạy mau!

Câu nói không lớn lắm, song cái oai nghe khiếp người.

Độc Cô Thanh Tùng không còn dám dấn dè nữa cúi lạy tam lạy, gọi:

- Sư phụ!

Chàng xúc động nhớ đến ân tình mà Địa Tướng đã dành cho chàng từ bao ngày qua, bất giác chàng òa lên khóc.

Người bí mật hừ lạnh một tiếng, rồi im bật.

Độc Cô Thanh Tùng vỗ vào xác mềm nhũn của Địa Tướng khóc mãi.

Lãnh Nhạn Dung hết lời an ủi, chàng mới thu lệ đứng lên.

Cả hai cùng đến chỗ phát ra tiếng nói.

Nhìn đáo dác, Lãnh Nhạn Dung trông thấy một chiếc hộp đồng treo lủng lẳng nơi một cành cây. Nàng phi thân nhảy vọt lên, nhặt lấy mang xuống. Trên mặt chiếc hộp, có khắc mấy hàng chữ nhỏ:

- Cho Địa Tướng uống viên Bách Chuyển Hồi Thiên nầy sẽ thấy công hiệu. Ba ngày sau tiểu tử hãy rong thuyền dạo hồ một chuyến.

Không có danh hiệu của người tặng thuốc.

Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ vô cùng.

Chàng mở nắp chiếc hộp ra ngay, thấy có một hoàn thuốc màu hồng, to bằng quả trứng bồ câu, mùi thơm xông lên, nức mũi.

Không chậm trễ, chàng nhanh chân chạy trở lại cạnh Địa Tướng, nhét vội viên thuốc vào miệng lão nhân, xong mang lão vào phòng đặt lên chiếc giường của chàng chờ xem chuyển biến.

Lãnh Nhạn Dung theo một bên chàng, lảng lảng theo dõi tình hình.

Xích Diệp phu nhân, Công Chúa và Ma Nương lúc đó cũng đồng đến nơi, trông thấy Độc Cô Thanh Tùng thương thế khá trầm trọng mà vẫn không chịu điều tức, cứ đứng nhìn Địa Tướng mãi, cả ba tìm lời khuyên giải:

- Phải tỉnh tọa điều tức một lúc đi, nếu không thì phải mất ba tháng ròng mới mong phục hồi phong độ.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu, không đáp.

Xích Diệp phu nhân cau mày:

- Hải tử nên sáng suốt một chút! Cha mẹ, Đại thúc, tiểu thúc cùng Dì người đều còn kẹt trong tay Huyết Ma Bang Chủ. Nếu người cố chấp một tiểu tiết, thì bao nhiêu người phải táng mạng với bọn hung ác, dù Địa Tướng có tỉnh lại rồi, người cũng không tán đồng thái độ của người.

Độc Cô Thanh Tùng nhận ra phu nhân có lý, chàng liền ngồi xuống bên cạnh Địa Tướng, ngưng thần vận khí điều trị cho mình.

Dần dần, chàng xuất thần, mê mê trầm trầm.

Tuy vậy, tâm trí lúc đó hết sức linh diệu, dù cho một chiếc lá rơi ngoài trăm trượng, chàng vẫn nghe được tiếng động rõ ràng.

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng y phục lất phất trong không gian, rồi đến tiếng chân người, ít lắm cũng có từ mười tên cao thủ trở lên.

Tiếng bước chân, hết sức nhẹ nhàng, nếu không lưu ý thì không thể nào phát giác ra được, may nhờ chàng nghe lọt tiếng y phục lao xào, chàng mới lắng ra tiếng chân người.

Chàng giật mình. Vì chàng giật mình, cuộc vận công điều tức ngưng liền, chàng không còn nghe gì nữa cả.

Thương thế của chàng chưa kém giảm được bao nhiêu, nhờ chàng cố xua đuổi tạp niệm đang nảy sinh vì tiếng động vừa phát giác, tạp niệm lắng dịu rồi chàng nghe thơ thới trong người, óc sáng suốt trở lại.

Bây giờ, chàng nghe rõ tiếng chân rồi. Có lẽ bọn cao thủ đã đến rất gần.

Một giọng nữ nhân vang lên:

- Lan thư ạ, quả sự phụ liệu việc như thần! Đúng là bọn Huyết Ma Bang phải người đến đây thi hành kế độc! Minh phải theo dõi động tĩnh của các nàng ấy mới được, biết đâu chúng chẳng phóng hỏa đốt nhà?

Nàng được gọi là Lan thư đáp:

- Thu muội có nhận thấy không, thân pháp của chúng nhanh nhẹn vô cùng, chúng lại dùng sa đen bao mặt, tôi tưởng chúng là thuộc hạ của Vạn Cực Lão Nữ chứ không còn kẻ nào khác! Thu muội phải cẩn thận nhé, chúng không phải vừa đâu! Bây giờ, Thu muội sang hướng Đông, tôi hướng Tây, lòng bọn chúng tìm cách tiêu diệt...

Người được gọi là Lan muội tán đồng:

- Phải đấy! Đêm nay chị em ta xuất thủ lần đầu tiên, thử xem thuộc hạ của Vạn Cực Lão Nữ lợi hại như thế nào.

Tiếng y phục bay rẹt lên không, tiếp theo đó tiếng rú thẳm vang lên, phá tan bầu không khí tịch mịch của Kim Điện.

Rồi tiếng rú lại tiếp nối nhau vang lên mấy lượt nữa.

Xích Diệp phu nhân và Lãnh Nhạn Dung kinh hãi, lấy mắt nhìn nhau.

Cả hai cùng bảo khẽ nhau:

- Có biến!

Họ toan chạy ra ngoài, tuần soát một vòng.

Nhưng Độc Cô Thanh Tùng trả chân ngươn về Đan Điện, khẽ bảo:

- Đừng! Di và em khỏi lo. Chiếc Kim Đảnh đã bị Huyết Ma Bang chủ mang đi rồi, còn tranh đấu với chúng làm gì nữa? Vả lại, đã có người xuất đầu lộ diện thay ta làm cái việc đó rồi. Liệu chúng không chạy thoát được tên nào đâu.

Lãnh Nhạn Dung mừng rỡ:

- À! Anh tỉnh lại rồi hả? Làm sao anh biết được việc đó?

Thanh Tùng thần nhiên đáp:

- Nhờ anh ngưng thần, tịnh trí, nghe rõ sự việc trong vòng năm trượng. Hiện tại, có hơn mười tên thuộc hạ của Vạn Cực Lão Nữ, mang sa đen bao mặt, định đốt phá tòa Kim Điện này, nhưng chúng bị hai nữ nhân ngăn chặn. Hai nữ nhân đó, thì không biết là họ từ đâu đến...

Lãnh Nhạn Dung kinh dị:

- Họ là thân hay thù với mình?

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười :

- Chống đối với Huyết Ma Bang, dĩ nhiên họ không phải là thù rồi!

Lãnh Nhạn Dung trầm ngâm:

- Họ là ai kia?

Độc Cô Thanh Tùng tiếp nối:

- Họ bảo là họ vâng lệnh sư phụ mà đến!

Lãnh Nhạn Dung ạ lên một tiếng, đoạn hỏi nhanh:

- Anh nghĩ họ có liên quan gì đến Vạn Cực Đế Quân vừa rồi không?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Rất có thể lắm, em ạ! Anh cho rằng họ là đồ đệ của nhân vật đó.

Vừa lúc ấy, nhiều tiếng rú thảm nữa vang lên.

Khi mấy tiếng rú ngừng bật, hai nữ nhân cười sằng sặc.

Một nàng thốt:

- Thủ hạ của Vạn Cực Lão Nữ nàng nào cũng tuyệt đẹp đấy chứ! Rất tiếc là chúng hung hãn tàn độc quá!

Nàng kia đáp:

- Tưởng sao, vũ công của chúng cũng tầm thường thôi. Không một nàng nào chịu nổi ba chiêu của chúng ta cả. Thần Phong Chưởng của sư phụ quả nhiên lợi hại thật!

Nàng bật cười khi:

- Nói gì sư phụ chúng ta? Dù cho Vạn Cực Đế Quân có lợi hại đến đâu, chắc chắn không đương nổi một chưởng của sư phụ.

Nàng kia cũng cười theo, đoạn, trở lại phận sự:

- Thu muội! Đừng quên là sư phụ phân phó chúng mình phải bảo hộ những người trong điện, nếu sơ xuất thì người trị tội nặng đấy!

Cả hai hạ thấp giọng xuống, nhưng vẫn còn tiếp tục khảo chuyện với nhau.

Một nàng thốt:

- Lan thư à, chị có gặp Độc Cô Thanh Tùng lần nào chưa? Nghe nói chàng có phong tư tài tuấn vào bậc nhất trên đời...

Nàng kia đáp:

- Không! Tôi chẳng gặp chàng lần nào cả. Lan muội nghĩ gì mà hỏi đến chàng? Thôi đi! Đừng mơ nhé! Người ta đã có...

Nàng trước cãi:

- Lan thư nói oan cho tôi rồi đó! Cứ nghĩ quấy cho tôi mãi!

Lãnh Nhạn Dung nghe đến đây, đưa mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng nhìn trả lại nàng, miệng điểm một nụ cười.

Lãnh Nhạn Dung hỏi gần:

- Thanh Tùng ca! Nếu một ngày nào đó, cơ hội tốt đến với anh, anh nghĩ sao về câu chuyện của hai nàng này?

Độc Cô Thanh Tùng phớt trả nhìn qua mặt nàng, rĩ bên tai:

- Không có ngày nào hết. Không có cơ hội nào hết. Đừng nghĩ vẩn vơ, em ạ!

Lãnh Nhạn Dung đỏ mặt.

Trên giường, Địa Tướng thở ỳ một tiếng dài.

Độc Cô Thanh Tùng vội quỳ xuống bên cạnh lão nhân, khể gọi:

- Sư phụ! Sư phụ tỉnh hẳn chứ?

Địa Tướng mở mắt ra, vừa nhìn thấy chàng, vừa nghe chàng gọi, tỏ vẻ kinh hãi, hỏi:

- Người nói gì? Nói lại cho ta nghe!

Độc Cô Thanh Tùng run run giọng:

- Sư phụ ơi! Sư phụ thọ thương trầm trọng, nhờ một bậc dị nhân giải cứu, nếu không thì còn gì? Đồ đệ biết tội rồi sư phụ ơi! Xin người dung thứ!

Địa Tướng chớp chớp mắt:

- Người gọi ta là gì?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh:

- Sư phụ !

Địa Tướng hỏi gần:

- Người bái ta làm sư phụ từ lúc nào?

Độc Cô Thanh Tùng thuật lại:

- Lúc sư phụ hôn mê.

Chàng lo ngại cho sức khỏe của Địa Tướng vội khuyên:

- Sư phụ còn yếu lắm, xin bớt nói chuyện nhiều đợi lúc khỏi hẳn hay.

Địa Tướng nghe lời, nhắm mắt lại. Được một lúc, Địa Tướng lại mở mắt lăm lăm:

- Lão ca ca ! Thì ra, chúng ta vẫn có đồ đệ như thường. Tôi chỉ mong làm sao sớm trả được mối thù cho lão ca, để lão ca được nhắm mắt nơi chín suối?

Độc Cô Thanh Tùng lại nhắc:

- Sư phụ thọ thương khá nặng đây xin tịnh dưỡng tinh thần cho mau bình phục, đừng mơ tưởng viễn vông nhiều, có hại, còn như việc báo thù cho Tề sư bá, đệ tử dầu phải chết cũng cố hết sức mình hạ cho kỳ được Vạn Cực Lão Nữ.

Địa Tướng lại thở dài:

- Không ngờ hôm nay ta lại bại tay nơi chính kẻ trước kia đã bị đánh bại! Công lực của lão ấy quả thật tiến rất nhiều! Lão lại làm cho ta phế hết công phu. Như vậy ta còn nói gì đến việc báo thù được nữa?

Độc Cô Thanh Tùng an ủi:

- Sự việc không đến nỗi nào đâu, sư phụ đừng quá lo ngại mà hao tổn tinh thần.

Chàng hỏi:

- Sư phụ có biết Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn là loại thuốc gì chứ?

Địa Tướng trở mắt nhìn chàng?

- Đồ đệ! Làm sao người biết được Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn?

Trông thần thái Địa Tướng, Độc Cô Thanh Tùng hiểu rằng Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn là một loại thánh dược, hiếm có trên đời, một báu vật hi hữu trong võ lâm.

Chàng cố ý hỏi:

- Từ bao giờ con chưa hề nghe sư phụ nói đến loại thuốc đó. Chắc nó có công hiệu gì đặc biệt lắm hử sư phụ?

Địa Tướng nhìn chàng thở dài.

Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn, chính ta chỉ nghe nói đến mà chưa hề trông thấy nó ra sao. Cứ theo lời truyền thuyết, thì thuốc do Bách Thảo từ đời Đường, phối hợp một trăm thứ thảo dược luyện trong bốn mươi chín năm ròng mới thành được nó, công hiệu của nó vô cùng, có thể bảo nó cải tử hoàn sinh, người trong vũ lâm uống một hoàn thì công lực tăng gia bằng một trăm năm tượng vi.

Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ vô cùng:

- Sư phụ ơi! Vậy là sư phụ có phúc lớn lắm đó! Sau khi sư phụ bị Vạn Cực Đế Quân đánh chết có một bậc kỳ nhân ban cho một viên Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn, cứu sống sư phụ đó!

Địa Tướng lão nhân kinh dị:

- Có sự việc như vậy sao?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Viên thuốc to bằng một quả trứng bồ câu, màu hồng thơm nức mũi...

Địa Tướng có vẻ không tin lắm:

- Ta khó tin quá! Trong thiên hạ hiện nay, làm gì có người chế luyện được Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn? Chính ta đây, suốt đời nghiên cứu y học, mà cũng không biết dùng được liệu nào để luyện thuốc quý đó?

Độc Cô Thanh Tùng chợt chuyển sang đề khác:

- Sư phụ sợ rằng Vạn Cực Đế Quân đã hủy diệt toàn diện công phu của mình, vậy sư phụ hãy thử vận khí xem? Nếu chẳng có gì lạ hơn ngày thường, thì đúng là Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn rồi đó!

Địa Tướng đứng lên. Lão nhân nghe trong mình không còn đau đớn gì nữa, mà chừng như có phần khỏe khoắn hơn trước lúc thọ thương.

Lão kinh hãi hết sức. Rồi lão thử vận khí xem sao. Cương khí đề tụ và tản mát dễ dàng, không có gì trở ngại cả.

Lão lùi lại ba bước, cao giọng hỏi:

- Đồ đệ có biết vị nào tặng thuốc không?

Độc Cô Thanh Tùng mơ hồ:

- Chỉ nghe tiếng nói chứ không thấy mặt.

Địa Tướng trầm ngâm một lúc:

- Có những việc như thế này sao?

Độc Cô Thanh Tùng thuật lại mọi diễn tiến từ lúc Địa Tướng vì phẫn hận mà bỏ đi, đến khi vị cao nhân xuất hiện đuổi bọn ma đầu, cho Địa Tướng nghe.

Chàng không quên phớt qua câu chuyện giữa hai thiếu nữ bí mật có tiếng xưng hô là Lan thư và Thu muội.

Địa Tướng lắc đầu:

- Ta không thể ngờ được ! Thần Phong chưởng là một môn công vô địch trên giang hồ suốt thời gian ba trăm năm nay, một tuyệt học của Thần Phong Đại Đế, thất truyền từ ngày Đại Đế quy ẩn. Tại sao giờ đây lại có chưởng pháp đó xuất hiện trở lại? Ba trăm năm trước, Thần Phong Đại Đế có hội tất cả Chưởng Môn Nhân, chín môn phái lớn, cùng người tỷ thí võ công trong cuộc giao đấu đó, không một ai chịu nổi đến chiêu thứ mười của Đại Đế cả! Đã có Thần Phong Chưởng xuất hiện, lại có Bách Chuyển Hồi Thiên Hoàn thánh dược, vậy là Đại Đế còn sống và tái hiện giang hồ! Trời ba trăm năm rồi, chứ phải gần đây đâu? Hay là người có thu nhận môn đồ?

Vừa lúc đó Lan thư và Thu muội lại khéo chuyện với nhau. Một nàng thốt:

- Lan thư! Địa Tướng quả thật là một kỳ nhân biết được cả nguồn gốc sư môn của ta! Bây giờ công lực của người đã được khôi phục toàn vẹn rồi, sứ mạng của ta kể như chấm dứt ta hãy về phục lệnh sư tôn đi.

Nàng kia hỏi lại:

- Y muội không có ý nhìn Độc Cô Thanh Tùng cho biết à?

Y muội xì một tiếng lớn:

- Lan thư muốn bị đánh đòn phải không? Liệu hồn đấy kẻo khổ với tôi.

Một trận cười nổi lên vang dội, sau đó không còn nghe hai nàng nói gì với nhau nữa.

Địa Tướng hừ lên một tiếng, vọt mình một phát ra khỏi phòng, đồng thời gọi to:

- Cô nương khoan đi! Lão phu muốn tổ một việc!

Có tiếng nữ nhân đáp vọng lại:

- Lão tiên bối, có việc gì muốn nói, xin để lần sau vậy.

Địa Tướng phi thân vút ra ngoài điện, đưa mắt nhìn ra bốn phía.

Không có một bóng người.

Biết là có đuổi theo cũng không còn kịp nữa, lão nhân dừng lại đó, lại gọi to:

- Xin cô nương trình lại với sư tôn, cái ân cứu mạng hôm nay, Địa Tướng sẽ khắc ghi suốt đời trong tâm khảm.

Tiếng đáp từ ngoài ba dặm vọng lại:

- Dĩ nhiên là phải chuyển lời hộ, tiên bối yên tâm.

Địa Tướng nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, lẩm nhẩm:

- Không ngờ ta sống đến từng tuổi này lại còn phải mang ơn người! Dành vậy, biết làm sao cãi số trời? Ngày nào ta rời khỏi thế, chắc ta vẫn còn thiếu một món nợ trên trần.

Một tiếng cười lạnh lạnh vang lên từ phía tả.

Tâm hồn man mác, vì các sự kiện vừa qua Địa Tướng như không buồn lưu ý đến tiếng cười đó.

Một giọng nói tiếp theo, cũng phát xuất từ hướng tả:

- Lão thất phu mạng to lắm đấy! Biết mình công lực bị phế diệt mà còn dám quanh quẩn ở đây, hay là muốn tìm cái chết?

Địa Tướng nhận ra âm thanh cực kỳ sắc lạnh, chứng tỏ người phát ra có phong độ sung mãn vô thường.

Lão hừ một tiếng, nhanh như chớp phóng mình vút về phía tả.

Một tiếng ọ kinhh hãi phát ra, tiếp theo đó một bóng đen vọt đứng lên.

Bóng đen vừa vùng dậy, kinh phong cuốn tới Địa Tướng liền.

Xuất kinh đạo chặn Địa Tướng, bóng đen nhanh hơn trượng đã phi thân lùi lại xa hơn hai trượng.

Địa Tướng hét lớn:

- Dừng lại!

Vừa hét, Địa Tướng vừa nhảy vọt tới, đồng thời tung ra một kinh đạo với tất cả công lực tu vị suốt trăm năm dài.

Bóng đen không lùi mà lại tiến, vừa tiến vừa phát ra một đạo âm hàn chuông phong vừa quét:

- Lão thất phu ! Người tưởng ta sợ người hửn?

Lạ lùng làm sao, âm thanh lại là nữ nhân.

Độ chuông phong âm hàn gần tới, Địa Tướng đưa chuông kinh Thiên Oai ra, đón chặn.

Cương nhiệt gặp âm hàn, khắc nhau bật thành một tiếng nổ.

Địa Tướng dù đứng một chỗ, cũng bị chấn động khá mạnh còn nữ nhân thì thoái hậu hơn năm bước.

Lão nhân kinh hãi, không rõ bóng đen là ai, mà có công lực hùng hậu như thế.

Lão gương mặt cố nhận diện đối phương qua màn đêm bất giác lão run người lên rồi lão nghiêng răng phát ra một tiếng cười rùng rợn:

- Hắc y nữ tử mang sa đen kia! Ha Ha! Ta tưởng ai, không ngờ lại là người ! Mấy mươi năm trời, ta tìm người khắp chốn! Ha ha! Vạn Cực Lão Nữ ! Trước sau gì ta và người cũng lại gặp nhau.

Nữ nhân bị chấn động đã lùi rồi, lùi nghe tiếng cười của Địa Tướng, lại lùi thêm mấy bước nữa.

Địa Tướng rút lên:

- Vạn Cực Lão Nữ! Vay máu phải trả máu! Hãy đền mạng Tề ca ca của ta !

Tiếp theo câu nói Thiên Oai Địa Liệt chuông vút ra liên.

Chuông phong cuốn đi mang theo cả sự căm hờn chất chứa từ mấy mươi năm qua, đổ lên đầu đối phương.

Hắc y nữ nhân mà Địa Tướng gọi là Vạn Cực Lão Nữ kinh dị, vọt mình về phía hậu, tránh xa hơn một trượng nữa, hét to:

- Hãy khoan! Người hãy nói cho rành rồi muốn đánh nhau cũng không muộn! Ai là Vạn Cực Lão Nữ! Ai là Tề ca ca của người!

Địa Tướng cầm hờn Vạn Cực Lão Nữ đến cực độ, tuy nhiên, lão nhân không hề biết hình dạng mặt mũi ra sao. Lão chỉ nghe Độc Cô Thanh Tùng mô tả sơ lược vậy thôi, nên hiện tại trông nữ nhân này trang phục đúng theo sự mô tả của Độc Cô Thanh Tùng, lão in trí đó là Vạn Cực Lão Nữ chứ chẳng còn ai khác nữa.

Cho nên, lão cần gì phải đắn đo? Gặp là đánh liền. Lão bất chấp nữ nhân nhận hay không nhận, lão cứ in trí là đủ cho lão xuất chiêu trả hận.

Nhưng, nữ nhân lại muốn có một sự giải thích phân minh phần thấy khí thế hùng mạnh của lão, càng sợ hãi hơn, không dám phản công, chỉ né tránh thôi.

Địa Tướng đánh ra một loạt mười tám chiêu, mà nữ nhân không hề hấn gì cả.

Nữ nhân vừa né tránh, vừa kêu lên âm ỉ:

- Dừng tay! Dừng tay!

Bỗng Địa Tướng đổi ý. Lão dừng tay lại, thâm nghĩ:

- Mình vội gì hạ mạng ta? Mạng có trốn thoát đi đâu được mà sợ? Mình hãy tra hạch mạng xem công chúa ngày ấy thất lạc nơi nào rồi hẵng tính.

Lão bật cười hắc hắc:

- Vạn Cực Lão Nữ! Đêm nay, dù người có cánh cũng không bay đi đâu khỏi tay ta! Ta chờ đợi cái ngày gặp được người, suốt bảy tám mươi năm dài người có biết không? Ta quyết lấy máu người để rửa hận cho Tề ca ca ta!

Nữ nhân đã lấy lại bình tĩnh, cười lạnh:

- Ai là Vạn Cực Lão Nữ? Lão thất phu! Người có tỉnh trí hay không?

Địa Tướng sôi giận:

- Người không phải là Vạn Cực Lão Nữ, vậy người là ai?

Nữ nhân cười mỉa:

- Ta là ai thì có can gì đến người.

Địa Tướng quát:

- Chết này!

Chưởng phong cuốn đi như biển trào, núi đổ, ầm ầm ngang với sấm dậy liên tục trên không trung. Nữ nhân lùi lại xa hơn ba trượng nữa. Địa Tướng rút theo liền. Khoảng cách chỉ còn độ trượng. Lão quát to:

- Nếu ngươi nói thêm một lần nữa là không phải Vạn Cực Lão Nữ, ta sẽ đánh chết ngươi ngay.

Nữ nhân lạnh lùng bảo.

- Nếu ta là Vạn Cực Lão Nữ, thì ngươi sẽ làm gì ta?

Lão nhân cười ha hả:

- Đừng giảo hoạt nữa. Nếu ngươi không phải là Vạn Cực Lão Nữ, tại sao ngươi biết ta bị phế hủy công lực mà thách thức? Yêu nữ ơi! Số trời đã định, ngươi phải chết nơi tay ta.

Nữ nhân quát chặn:

- Câm đi! Dài dòng vô ích. Ta hỏi ngươi muốn làm gì ta?

Địa Tướng lại cười vang:

- Rút gân ngươi, lột da ngươi, bổ óc moi tim ngươi, chứ còn gì nữa. Ngươi nghe rõ chứ?

Nữ nhân bấu mồm:

- Nói là một việc, làm một việc, làm được lại là một việc khác nữa! Lão thất phu! Đừng lớn lối mà phải thẹn!

Địa Tướng không đáp, đưa cao hai tay lên, bất thành linh vụng mạnh tới. Nữ nhân vừa lùi lại, vừa quát:

- Đừng gấp! Nghe ta hỏi câu này: Ta hãy tạm nhận là Vạn Cực Lão Nữ, nhưng ta muốn biết lý do gì ngươi hận ta như thế chứ?

Địa Tướng cười một thôi dài. Giọng cười quái đản, rợn rùng vô tưởng.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -